

University of
Stavanger

Det kongelige olje- og energidepartement

postmottak@oed.dep.no

Deres ref.:

Vår ref.: 2010/3707/ESF

Dato: 01.12.2010

Høringsuttalelse - revidert Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/31/EU om energieffektivitet i bygninger (byggningsenergidirektivet)

Vi viser til mottatt "Høring - revidert Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/31/EU om energieffektivitet i bygninger (byggningsenergidirektivet)" datert 03.11.2010, og har følgende synspunkter:

Direktivet har ambisiøse mål ved at redusert energibruk i bygg skal bidra til å begrense global temperaturstigning til 2 gr.C, og 20% reduksjon av utslipp av drivhusgasser innen 2020 i forhold til 1990. Dette krever vidtgående tiltak som vi i all hovedsak slutter oss til. Mange av tiltakene er likevel så vidtrekkende at det neppe vil være mulig å nå alle oppsatte mål og gjennomføre alle tiltak med 100% effekt. Deler av direktivet er allerede i ferd med å bli gjennomført i Norge, som for eksempel "Energy performance certificates" (Article 11) og "Issue of energy performance certificates" (Article 12). Som en del av dette sertifikatsystemet skal det også etableres systemer for inspeksjon av alle varme- og luftkondisjoneringssystemer og akkreditering av uavhengige eksperter. Her gjenstår det fortsatt mye og det vil bli krevende å få dette på plass på en god måte. Det er åpenbart at det må etableres nasjonale kontorer (etat eller direktorat?) for å administrere et effektivt kontroll- og sertifikatsystem for hele bygningsmassen i Norge.

På et punkt er vi spesielt skeptiske til realismen i de mål en har satt seg. Det gjelder Article 9 - "Nearly zero-energy buildings" der det uten forbehold står at alle offentlige bygninger skal være 'nesten nullenergibygninger' innen 31.12.2018 og alle øvrige bygninger innen 31.12.2020. Med mulige forbehold tenkes det for eksempel på krav til tilbakebetalingstid og kostnadseffektivitet slik det er gjort flere andre steder i direktivet (for eksempel i punktene 11.3 og 20.2). Det er heller ikke angitt begrensninger mht. bygningstype, bruk eller areal, slik det for eksempel er gjort i punkt 4.2. Vi mener at det er verken realistisk eller fornuftig å ha som mål at alle bygninger i Norge skal være 'nesten nullenergibygninger' innen 2020. Nå er ikke begrepet 'nesten nullenergibygninger' eksakt definert, men det er likevel åpenbart at standarden for bygg i Norge må endres radikalt dersom det skal være mulig å nå en slik målsetting. Det har vært forsket på nullenergibygninger i mange år og noen forsøksfelt i liten skala er bygget. Lengre sør i Europa har det vært laget flere større prosjekter, men likevel som eksperimentbygg, og en kan heller ikke uten videre kopiere denne teknologien til klimatiske forhold i Norge. Det gjenstår altså mye forskning før 'nesten nullenergibygninger' kan bygges som standard i stor skala. Dessuten, dersom en finner akseptable teknologiske løsninger (noe som er fullt mulig) bør det også stilles krav til "life-cycle-cost"; dvs. samlede kostnader fra produksjon og bygging til riving og avfallshåndtering. Det er det ikke gjort her. I tillegg til realismen i målet om 'nesten nullenergibygninger' innen 2020, tror vi heller ikke uten videre det er ønskelig med et slikt mål på så kort sikt. En byggeform som sikter mot nullenergihus vil påvirke arealdisponering og planløsning, lysforhold, inneklima og også bygningenes plassering i terrenget. Det vil altså påvirke hvordan vi

opplever å være innendørs. Direktivet fremhever videre bruk av lokal produsert fornybar energi (for eksempel sol, vind, bio). Slike anlegg vil ha en viss grad av teknisk kompleksitet mht. drift og vedlikehold. Dette må det også tas hensyn til. Alle disse forholdene tilsier at målet om 'nesten nullenergibygninger' bør ligge lenger fram i tid og at Norge heller bør prioritere å få bygget gode prototypbygg som kan gi erfaring for videre satsing.

Med vennlig hilsen

Per Arne Bjørkum
dekan

Ole Andreas Songe-Møller
Instituttleder,
Institutt for konstruksjonsteknikk og
materialteknologi